

Vertel me

Eerder verschenen van dezelfde auteur:

De onwetende
Rozenkrans
Zonder mededogen
Venijn
Verloren zielen
Dochter van Lucifer
De zevende doodzonde
Slaap zacht

Lisa Jackson

VERTEL ME

the house of books

Oorspronkelijke titel

Tell Me

Uitgave

Kensington Books, New York

Published by arrangement with Kensington Publishing Corp. New York, New York, USA.

All rights reserved

Copyright © 2013 by Lisa Jackson LLC

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books, Amsterdam

Vertaling

Anke ten Doeschate, Anne-Marie Vervelde

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Foto auteur

© Kimberley Butler Photography

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4579 7

ISBN 978 90 443 4580 3 (e-book)

NUR 332

www.lisajackson.com

www.thehouseofbooks.nl

www.dutch-media.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Opgedragen aan de inwoners van Savannah.
Ik hou van jullie mooie stad, ook al heb ik me wel een
paar vrijheden veroorloofd.

Proloog

Zijn hand die haar enkel streelde was koel. Plagerig kietelend kroop hij langs haar kuit. Een siddering ging door haar rug, terwijl een warmte zich verspreidde vanuit haar onderbuik. Nog wat hoger gleeed de hand, moeiteloos en zonder weerstand, bijna als een golf.

Niet doen, wilde ze zeggen, maar haar stem weigerde en eigenlijk wilde ze ook niet dat hij stopte. Zijn aanraking deed iets magisch met haar. Iets goddelijks. En regelrecht gevaarlijks. Dat besepte ze al in haar slaap.

Soezend tussen slapen en waken ervoer ze hoe haar droom zich terugtrok en een warme sensatie achterliet. Ze trok de dekens over haar schouder en nestelde zich nog wat dieper in haar bed.

Wat een sensuele streling. Ze raakte er opgewonden van. Dat was niet goed. Dat mocht niet. Maar ze kon het niet tegenhouden. Ook al had hij het slechtste moment ooit gekozen om haar naakte lichaam te strelen.

De geur van houtvuur prikkelde haar neus. De ramen klapperden in de wind, maar het bed was warm en koesterend.

Vaag herinnerde Amity zich dat ze niet thuis was, dat haar moeder, het onmens, haar en haar broertje en zusje had gedwongen hier te logeren, op deze plek ver weg van alles.

Ja, nu wist ze het weer. Dit was niet haar slaapkamer thuis, ze lag gewoon in de kamer van de blokhut. Geen deur, geen slot, geen privacy.

Maar mama was weggegaan of misschien sliep ze al, en nu was hij er.

Toch?

Was dat een logische gedachtegang?

Doezelend bedacht ze dat hij een groot risico had genomen door naar haar toe te komen... Natuurlijk had hij dat. Ondanks het ge-

vaar. Gewoon terwijl zij lag te slapen. Nog steeds verkeerde ze in die gelukzalige fase tussen slapen en wakker zijn. Op de een of andere manier was hij aan Blondells waakzame oog ontsnapt, Amity's slaapkamer in geglipt en zomaar haar bed in gekropen. Jemig, wat was dat zalig. Een man met ervaring. Bij wie ze zich een vrouw voelde in plaats van een meisje.

Natuurlijk was niet alles zoals het moest zijn en nu... nu had Amity dus een probleem. Ze had er met iemand over moeten praten, dus had ze haar vriendin gebeld. Ze had haar gesmeekt om er thuis tussenuit te piepen en naar haar toe te komen in de blokhut aan het meer. Nikki had beloofd dat ze zou komen, maar net als iedereen in Amity's waardeloze leven had ook haar beste vriendin haar in de steek gelaten. Oké, dat was dan maar zo. Ze hield haar geheim wel voor zichzelf.

Voorlopig.

En nu was *hij* ongezien bij haar binnengeslopen, om haar lief te hebben. Voor het eerst in haar leven voelde ze zich zeker van zichzelf.

Tegelijk voelde ze dat er iets niet in orde was. Zelfs in haar halfslaap wist ze dat ze op hun hoede moesten zijn.

Geen geluid maken.

Stil zijn.

In de hoop dat de duisternis voldoende zou zijn om hen te verbergen. Al zou natuurlijk binnenkort iedereen mogen weten dat ze verliefd waren. Van die gedachte werd ze net zo warm als van zijn aanraking.

Haar lippen waren droog, haar hoofd doezelig van de slaap. Ze meende in de verte een hond te horen blaffen, maar ze wist het niet zeker en het deed er ook niet toe. Niets deed ertoe, behalve hij. Ze realiseerde zich dat hij nog geen woord had gezegd sinds hij haar was begonnen te strelen en ze fluisterde: 'Kom dichterbij me.' Ze wachtte op zijn gewicht, verlangend naar zijn lichaam tegen het hare, maar dat gebeurde niet. Het enige wat ze voelde was zijn lange arm tegen haar blote huid.

Deed hij alleen maar rustig aan?

Of was er meer aan de hand?

Toch raar dat hij zijn lichaam niet tegen het hare drukte, zijn neus niet in haar nek stak, zijn arm niet om haar heen sloeg om haar borst

te strelen. Hij zou met zijn vingers door haar haar moeten woelen, zijn lippen zouden warm en gulzig naar haar mond moeten zoeken.

Vanavond hield hij afstand. Hij speelde een spel. Vermaakte zich met haar.

En dat terwijl mama zo dichtbij was. Toch? Of was Blondell weggegaan, ervan uitgaande dat Amity wel op de kleintjes zou passen? In deze rare tijden was alles mogelijk.

Het bleef gevaarlijk dat hij hier was. Ze mochten niet gesnapt worden. Nog niet. Ze kronkelde een beetje naar hem toe, maar meer dan zijn strelende arm kreeg ze niet.

De zijdezachte aanraking kroop langs haar dij omhoog, over haar heup en de ribben in haar zij, over haar volle lengte.

O god, dit was zalig. Spelen met vuur, dat ook. Maar dat had ze tenslotte zelf aangericht. Niet voor niets zat ze nu met een probleem.

Zijn arm gleed terug over haar heupen, naar haar onderbuik en tussen haar borsten... Wacht eens. Dat kon helemaal niet.

Ze werd wakker, de slaap trok zich terug.

Met een zucht ademde ze uit en opende een wazig oog. Het was donker in de kamer, er was alleen een vaag schijnsel van het vuur en van de laag gedraaide petroleumlamp op de tafel. Liggend op de bedbank onder de zolder van de blokhut hoorde ze de regen op het dak tikken. Een stevig gestaag roffelen. Maar... ze was alleen. Er was niemand bij haar. Hij lag niet uitgestrekt op de matras naast haar. Het was een droom geweest.

De enige anderen in de oude hut waren haar broertje en zusje.

Alleen Blythe en Niall, en die liggen hierboven te slapen. Mama zit waarschijnlijk nog op de veranda. Daar was ze naar op weg toen ze met een fles wijn en een glas naar buiten liep en jij besloot naar bed te gaan.

Toch klopte er iets niet. De aanraking was echt geweest, geen droom. Als hij het niet was geweest, naast haar, wie dan in godsnaam?

Alarmbellen gingen af in haar hoofd.

Iemand, nee, iets had haar aangeraakt en deed dat nog steeds... O moeder Maria! Daar was het weer, een langgerekt slepen over haar heen, nu hield het plotseling op.

Nee!

Hssss!

Het geluid echode door haar hoofd.

O lieve Here Jezus, laat het niet waar zijn.

Het uitschreeuwend van angst gooide ze de dekens van zich af en kwam in één beweging overeind. De slang trok zijn scherpe driehoekige kop naar achteren. Ze zag het rode licht van het gloeiende houtskool reflecteren in zijn ogen.

Gillend probeerde ze uit bed te komen, maar haar voeten zaten verstrikt in het laken.

‘Mama!’

Te laat.

Bliksemsnel sloeg de slang toe, zijn koperkleurige kop schitterde in het schaarse licht. Giftanden zonken weg in haar been en veroorzaakten een verzengende pijn.

‘Mama!’ Gillend reikte Amity naar het tafeltje waar ze net bij de petroleumlamp kon. Die stond zo laag dat de slang ongezien van het bed kon glijden. ‘O god, mam!’ In paniek greep Amity de lamp en gooide hem hard tegen de muur. Het glas viel rinkelend aan scherven. De petroleum veroorzaakte een verblindende lichtflits die snel doofde.

De slang.

Waar was hij in godsnaam?

Ik ga dood... O lieve God. ‘Mam! Waar ben je? Mama! Help me! Een slang!’ schreeuwde ze. Te bang om van het bed af te gaan, keek ze door de deuropening richting de veranda waar ze in de schaduw een gedaante zag. ‘Help me! O god, ik ben...’ Haar hart bonkte, ze zweette over haar hele lichaam. ‘Mama?’ fluisterde ze. ‘Ik ben gebeten door een slang. Hij is nog hier in de hut... Hoor je me?’ Opeens rolden de tranen over haar gezicht. Haar hart bonkte in haar keel. ‘We moeten naar het ziekenhuis!’

Beweging.

Was die figuur een mens? Of waren het er twee?

Zonder contactlenzen zag Amity niet goed in het donker. Het maakte ook niet uit. Stonden ze te zoenen? Amity wist niet goed wat ze zag. Of was het een vechtpartij?

‘Mam!’ Nee, wacht. Dat was mama niet. Of wel? Was het toch een mens, een beetje wankel op de benen? Boven haar hoofd hoorde ze voetstappen. Ze had de kleintjes wakker geschreeuwd.

‘Blythe! Niall! Boven blijven!’ riep ze, toen ze in het schaarse licht de schaduw van een pistool in de hand van de gedaante zag.

Wilde mam de slang doodschieten? Hierbinnen, in het donker? Waarom deed ze het licht niet aan en...

De loop van het pistool was op haar gericht.

‘Nee!’ Ze dook in elkaar in de hoek van de bedbank en wees waar de slang was verdwenen. ‘Daar is hij. Het is een adder, denk ik, een koperkop. Mam...’

Pang!

Een oorverdovende knal blies door de kleine ruimte.

Een lichtflits.

De terugslag van het pistool.

Haar lichaam dat tegen de maffe kussens van de bank sloeg. Brandende pijn in haar onderbuik.

Ze kon het niet geloven. Werd zij beschoten? Was er iemand die haar doodschoot? Dat kon niet... maar het bloed dat tussen haar vingers droop vertelde een ander verhaal. Het bevestigde aan haar onwillige hersens dat iemand haar dood wilde maken.

Ze bleef gillen terwijl het zwart werd om haar heen.

2 december

Eerste interview

‘Wat weet u nog van die nacht? Wat is uw kant van het verhaal? U kunt me vertrouwen. Ik wil uw verhaal aan de wereld vertellen. Als u niet hebt geprobeerd de kinderen te vermoorden, als u ze geen pijn wilde doen, vertel dan wat er wel gebeurde. Laat mij uw spreekbuis zijn. Ik kan u helpen, geloof me!’

De ogen achter het glas lichten nog geen sprankje op. Je zou bijna denken dat ze mijn vragen niet eens hoort. Maar goed, zou iemand die in koelen bloede kinderen heeft proberen te vermoorden ooit een vraag van wie dan ook willen beantwoorden? Ooit ook maar een poging willen wagen om iets uit te leggen?

Zoals ik daar zit in mijn kleine hok, een open cel met een houten kruk en een zware telefoonhoorn, voor een dikke ruit die de gevangenen scheidt van de vrijen, doe ik mijn best om overtuigend en oprecht te zijn, in de hoop de waarheid te ontfutselen aan de persoon achter het glas.

Het lijkt er niet op dat dat gaat lukken.

De gevangene vertrouwt me niet. Ze denkt dat ik de informatie uit dit interview voor eigen gewin zal gebruiken. En daar zit natuurlijk wel wat in.

Ik kijk door het smoezelige glas naar deze vrouw die akkoord ging met dit gesprek, die door de maatschappij wordt verguisd en met wie ik zoveel heb meegemaakt. Ik vraag me af of ik ooit tot haar zal doordringen, of ik ooit de waarheid boven tafel zal krijgen. In haar ogen lees ik wantrouwen maar daarachter ligt ook nog iets anders. Uitzichtloosheid? Angst? Of is het verwijt?

Alsof ze het weet.

En waarom zou ze niet?

We zijn niet bepaald vreemden.

Mijn hart slaat een slag over. Het liefst wil ik vluchten, weg van haar blik. Maar ik dwing mezelf te blijven zitten op de kruk die doorgesleten is van de duizenden die hier voor mij hebben gezeten.

'Ik kan u helpen,' pleit ik, en ik krimp zelf zowat ineen van de wanhopige klank in mijn stem.

Haar gezichtsuitdrukking verzacht een beetje. Zelfs in de valse gevangenskleren, zonder make-up, met matgrijze strepen in haar ooit glanzende haar en rimpels in haar ooit zo frisse huid is ze een knappe vrouw met haar hoge jukbeenderen, grote ogen en volle lippen. De tijd na de afschuwelijke misdaad waaraan ze schuldig is bevonden, heeft verrassend weinig sporen nagelaten op haar gezicht.

Er is veel geluid in de hal aan mijn kant van het dikke raam. Fluisterende stemmen vanuit andere hokjes dringen door tot het mijne. Er is hier geen enkele privacy. Aan het plafond hangen camera's, en cipiers houden de rij bezoekers in de gaten die met gevangenen proberen te praten.

Naast me hoor ik het snikken van de oudere vrouw die net voor mij naar binnen schoof. Ze probeert met gedempte stem te praten. Ze draagt een bandana en dekt voortdurend haar ogen met een zakdoekje. Haar trouwring hangt los om haar vinger. Ik voel haar verdriet.

De kruk aan de andere kant is vrij. Een man van een jaar of vijfendertig met tatoeages op zijn armen en een perfect getrimd plukje haar op zijn kin, het enige haar op zijn hoofd, stampt boos weg. In het wegebbende geluid van zijn voetstappen hoor ik een echo van de eenzaamheid van de mensen hierbinnen.

Maar ik moet me niet laten afleiden door de fluisterende gesprekken, de voetstappen of de bittere lach die hier en daar opklinkt. Ik heb niet veel tijd en ik heb maar één doel: de waarheid. De complete waarheid.

'Kom op. Ik kan u helpen, echt,' druk ik haar op het hart. Boven me voel ik de camera die dit interview filmt. In stilte staart ze door het glas naar me. Stil als de dood zelf.

1

‘Ik weet het, ik weet het. Wordt aan gewerkt! Ik heb gewoon nog wat tijd nodig om het goede verhaal eruit te krijgen.’ Nikki Gillette wierp een blik naar boven waar de motregen op het dakraam spetterde. De lucht had een sombere kleur grijs aangenomen en tussen de dikke wolken flitste bliksem.

Onder het raam in haar penthouse, tot een balletje opgerold op de bedbank, lag haar kat Jennings. Met zijn gesloten ogen leek hij te slapen, maar zijn goudkleurige staart zwiepte zachtjes. Naar hem kijkend herinnerde Nikki zich dat ze Mikado morgen moest ophalen bij de hondentrimmer. Ze had zoveel aan haar hoofd dat ze hem vandaag vergeten was. Gelukkig had Ruby gezegd dat ze de hond ook morgen kon ophalen, zonder extra te hoeven betalen. Dat was aardiger dan ze van Ruby had verwacht.

Hangend over haar werktafel hield Nikki de telefoon tegen haar oor en speelde met een pen. Het telefoongesprek verliep nogal opgewonden, om niet te zeggen verhit. En dat was haar schuld, ze wist het. Of tenminste voor een deel haar schuld.

Terwijl haar agent uitlegde waarom Nikki’s voorstel voor een nieuw boek niet was geaccepteerd door haar uitgever, keek Nikki naar de nieuwsberichten op haar computerscherm. *Waarschuwing!* las ze. Vanuit zee kwam een nieuwe storm landinwaarts.

‘Wat is er mis met mijn idee voor *De moordenaar op de brug?*’ vroeg ze, al wist ze het antwoord eigenlijk al.

Ina zuchtte hoorbaar. ‘Om te beginnen speelt het in San Francisco.’

Nikki stelde zich voor hoe haar agent met haar grote bruine ogen draaide boven de varifocale bril die altijd op het puntje van haar neus rustte. Ina zat in haar kleine kantoor, kop koffie bij de hand en daarachter, boven op een stapel manuscripten die naar een hoek van het

grote bureau was geschoven, een tweede, vergeten kop van gisteren.

‘En je kent hem helemaal niet,’ ging ze verder met haar schorre stem. ‘Aan de westkust is het allemaal groot nieuws wat er rond die oude vertrouwde Bay Bridge gebeurt. Er zijn vast al meerdere verhalen over hem geschreven. San Francisco is zo ongeveer een enclave van thrillerauteurs. Het zou zelfs kunnen dat ik al een toezegging heb liggen, ergens hier op mijn bureau – als ik wat dieper zou graven in de ontplofte papierberg hier.’

Daar had ze alweer een punt. Irritant, maar waarschijnlijk had ze gelijk. ‘Oké, oké, maar ik heb je ook nog een idee gestuurd voor een verhaal over Vader John in New Orleans.’

‘Wie weet wat er met die griezel is gebeurd? Een moordenaar in priestergewaad. Brr, ik kreeg er de rillingen van. Ja, dat weet ik nog goed. Is een beter onderwerp, geografisch dichterbij en oneindig veel interessanter dan Bay Bridge, maar nou moet je me eens vertellen, heb jij een band met hem? Kun je hier een verhaal van binnenuit over schrijven?’ Even was het stil, ik hoorde een gedempt: ‘Zeg maar dat ik zo meteen terugbel’ aan de andere kant van de lijn, en toen was ze terug, Ina die nooit iets wil missen. ‘Voor zover ik me kan herinneren is Vader John verdwenen. Of hij is verhuisd of – en dat lijkt me meer voor de hand liggen – hij ligt in een of ander moeras in Louisiana krokodillenaas te wezen. Niemand weet het en ik betwijfel of er veel mensen zijn die het wat uitmaakt. Hij is oud nieuws.’

‘Van de Zodiac-moordenaar weten we ook niet wat ermee gebeurd is. Al heeft hij in geen decennia een moord gepleegd, er komen nog steeds boeken over hem uit. En films.’

‘Ja, van auteurs en producers zonder nieuwe ideeën. Jouw eerste twee boeken deden het juist zo goed omdat je iets nieuws te vertellen had en dicht bij het onderzoek stond.’

‘Veel te dichtbij.’ Nikki huiverde als ze aan haar interviews met de Graftschender dacht. Afschuwelijke momenten drongen zich nog altijd ’s nachts aan haar op, om nachtmerries te veroorzaken waar ze schreeuwend uit wakker werd, haar lichaam badend in koud zweet.

‘Het is natuurlijk niet de bedoeling dat jij zelf opnieuw slachtoffer wordt. Maar je weet zelf dat je moet schrijven over een onderwerp waar jij iets mee hebt.’

‘Dat zei je eerder al,’ gaf Nikki toe terwijl haar blik langs haar in-

gebouwde boekenkasten dwaalde, over haar luie stoel en leeslamp. Gezellig was het hier en het rook lekker naar de kruidenkaars die ze 's ochtends aanstak. Een ideale schrijfplek. Maar dan moest ze wel een verhaal hebben dat het schrijven waard was.

‘En dat is ook de afspraak,’ zei Ina. ‘Volgens de uitgever liep je eerste boek zo goed, omdat jij verbonden was met het verhaal. Die betrokkenheid, dat is je kracht.’

‘Dat was eens maar nooit weer.’ Nikki speelde met de pen tussen haar vingers terwijl ze met de bureaustoel heen en weer rolde.

‘Laten we het hopen,’ zei Ina. ‘Kijk, niemand wil dat jij opnieuw slachtoffer wordt. Mijn god, ik moet er niet aan denken. Maar ook bij het tweede verhaal was jij betrokken.’

Daar lag het probleem. Haar eerste boek, *Grafkist voor twee*, was een waargebeurde thriller over de moordenaar die ze de Graftschender had genoemd, een psychopaat die half Savannah al had geterroriseerd voordat zijn oog op Nikki was gevallen. In haar boek had ze met zwarte humor ook haar persoonlijke omgang met deze gevaarlijke gek beschreven. Er waren duizenden exemplaren van verkocht en een producer van een kabelexploitant die op zoek was naar opmerkelijke, waargebeurde verhalen had een optie genomen op de filmrechten. Ondanks dat succes had Nikki zich voorgenomen nooit meer zo dicht in de buurt van een psychopaat te komen – boek of geen boek.

Ook haar tweede boek, *Mythe van bloed*, had een persoonlijke invalshoek. De misdaad had zich bij haar in de buurt voltrokken. Als journalist bij de *Savannah Sentinel* had ze zich op het onderzoek gestort, zonder zich te storen aan lange tenen waarop ze trapte. Collega's van de misdaadredactie had ze professioneel afgebekt. Die zaak, waarbij de bekende steenrijke familie Montgomery betrokken was, bevatte zoveel sensationele aspecten dat ze al gauw een nieuwe bestseller had gehad. Terwijl ze details uit het onderzoek te weten probeerde te komen had ze onderzoeker Pierce Reed ontmoet met wie de relatie al snel minder professioneel was geworden. Nu waren ze verloofd. Volgens het contract met haar uitgever moest ze nu haar derde boek schrijven, maar er kwam niets van. Ze had gewoon geen goed verhaal.

Ina zei: ‘Er komen elke maand wel tien, twaalf waargebeurde thrillers

uit, maar die van jou sprongen eruit dankzij jouw persoonlijke betrokkenheid. Neem een voorbeeld aan Ann Rule. Zij weet wat ze doet, je hebt *De vreemdeling naast me* gelezen. De reden dat dat boek zo ijzingwekkend goed is, is dat ze Ted Bundy kende. Ze was erbij.’

‘Andere boeken, die ze schreef zonder dat ze de moordenaar kende, schijnen anders ook best goed te zijn verkocht.’

‘Ik wil alleen maar zeggen dat we een nieuwe *Grafkist voor twee* of *Mythe van bloed* goed kunnen gebruiken.’

‘Of *De vreemdeling naast me*.’

‘Ja, die zou ik ook wel aannemen.’ Nikki hoorde de lach in Ina’s stem.

‘Zal wel, ja.’

‘Je verzint wel iets. Dat weet ik zeker.’

‘Jij hebt makkelijk praten.’ Nikki stond op om haar rug te strekken. Ze zat al uren te werken aan een verhaal voor de krant. Een paar wervels kraakten. Ze moest er nodig even uit. Een rondje joggen zou goed zijn voor de bloeddorstomring.

Natuurlijk voerde ze deze discussie met Ina tegen beter weten in. Ze wist heus wel dat haar agent gelijk had. Ze zat te popelen om aan een nieuw project te beginnen, kon niet wachten om haar tanden te zetten in een nieuw boek over een of andere griezelige, grote moordzaak.

Met haar telefoon tegen haar oor gedrukt liep ze naar het raam waar ze uitzicht had over het Forsyth Park met zijn schitterende fontein en altijd groene Virginia-eiken. Vanaf haar uitkijkpunt op de derde verdieping zag ze mensen lopen in het park en achter de boomtoppen zag ze de daken van de huizen aan de andere kant. Ze was gek op dit uitzicht. Het was een van de belangrijkste redenen geweest om dit hoge oude herenhuis te kopen met het voorschot op de royalty’s van haar boek. De begane grond en de eerste verdieping had ze verhuurd, zelf was ze op de tweede gaan wonen, met zijn mooie kantoorruimte op de derde. Nu zat ze wel tot aan haar nek in de schulden.

‘Het komt er nu op aan, Nikki. Misschien moet je eens met Reed praten, wie weet laat hij je bij een onderzoek helpen.’

Glimlachend draaide Nikki aan de diamanten ring aan haar linkervinger en zei: ‘Jij weet best dat ik Reed niet gebruik.’

‘Ik weet dat dat juist wel gebeurt.’ Ina nam geen blad voor de mond.

‘En bedankt.’ Met een licht gevoel van schaamte keek Nikki naar een foto die op haar bureau stond. Zij en Reed dicht bij elkaar met blozende gezichten van het rennen over het strand. Duinen en helmgras op de achtergrond. De wind blies haar rossige haar in Reeds gezicht. Ze lachten allebei met stralende ogen. De foto was genomen op de dag dat hij haar gevraagd had, daar op het strand.

Overwoog ze nu werkelijk hun relatie in te zetten?

‘Nee, je gebruikt hem niet, natuurlijk niet. Maar misschien zou hij jou wel, je weet wel, op de een of andere manier willen laten helpen met de zaak waar hij nu mee bezig is.’

‘Zo is Reed niet.’

‘Het lijkt er toch op dat je je een keer of twee in een zaak hebt weten te mengen,’ zei Ina. Nikki schoof ongemakkelijk over haar stoel. Het was waar. Er was een tijd geweest waarin ze alles overhad voor een goed verhaal, maar dat was voordat ze ermee had ingestemd om mevrouw Reed te worden.

‘Weet je wat, Ina, laat maar zitten. Zelfs als ik hem al zover zou krijgen – ik zeg áls – dan is het nog niet zo dat hier meteen een psychopaat zwaaiend met een mes door de straten van Savannah rent, begrijp je?’

‘In elke stad, overal om ons heen worden bizarre misdaden gepleegd. Als je de juiste steen omdraait, een beetje port... Het is waanzinnig wat je tegenkomt. Mensen zijn krankjorem, Nikki.’

‘En daar moet ik dan munt uit gaan slaan.’ Nikki deed geen poging het sarcasme uit haar stem te houden.

‘Dat is waar jij goed in bent. Graaf nog wat,’ adviseerde Ina. ‘Rol die rotsblokken opzij. Knijp wat leuke feiten over een nieuwe zaak uit Reed, desnoods over een oude zaak. Er moet iets te vinden zijn. Waar werkt de politie op dit moment aan?’

‘Reed neemt me heus niet in vertrouwen. Dat doet hij gewoon niet.’

Maar Ina was niet te overtuigen. ‘Ook niet als je ’s nachts op hetzelfde kussen ligt? Kom op, in bed zijn mannen hartstikke open.’

‘Daar wil ik het niet over hebben, hoor.’

Ina lachte hardop. ‘En dan opeens de onschuldige maagd spelen. Ik ken je toch, Nikki. Als jij iets wil, krijg je het voor elkaar, al moet je hemel en aarde bewegen.’

‘Denk je nou echt dat hier in Savannah een seriemoordenaar los zou kunnen lopen zonder dat ik het weet?’

Ze kon de radertjes bijna horen ratelen aan de andere kant van de lijn. Halverwege de veertig was Ina, superslim, nog geen een meter vijftig, de enige agent in New York die het risico had willen nemen met Nikki’s eerste manuscript. Zij merkte dingen op waar anderen overheen lazen. Nu probeerde ze verdomme uit Nikki eenzelfde verhaal te knijpen, net zo heftig maar dan spiksplinternieuw, en met bestsellerpotentie. ‘Zet je creatieve brein aan het werk,’ adviseerde ze. Aan het armbandgerinkel hoorde Nikki dat ze de telefoon in haar andere hand nam. ‘Het hoeft niet per se een seriemoordenaar te zijn.’

‘Nee nee. Gewoon een andere psychopaat met een bloedfetisj, bedoel je.’

‘Of een fetisj voor voeten, handen of borsten. Welke bizarre obsessie dan ook.’ Ina liet haar lage, hese lach horen, het gevolg van jarenlang sigaretten roken. ‘Ja, dat zou zeker helpen.’ Nadat ze haar keel had geschraapt, zei ze ernstig: ‘Over zes maanden wordt je boek verwacht. Het moet volgend jaar uitkomen als we de uitgever niet in de zeik willen zetten. En als we het merk Nikki Gillette in de markt willen houden.’

Alsof Nikki dat niet wist. Alsof ze de deadline niet op haar beide kalenders met rood had omcirkeld en gemarkeerd in haar virtuele kantoorageenda op de computer. Ze zou het niet vergeten want ze kon en mocht het niet vergeten. De *Sentinel* vocht voor zijn bestaan. Het was nog maar een afgeslankte variant van wat de krant ooit was na verschillende grote, pijnlijke ontslagrondes. Nikki werkte parttime voor de krant en was blij dat ze een baan had. Voor haar inkomen moest ze het meer en meer hebben van de voorschotten en royalty’s van haar boeken. De economische situatie, de technologische ontwikkelingen en haar eigen ambities zorgden ervoor dat ze zich nogal eens in financiële bochten moest wringen om rond te komen. Ze zou wel gek zijn om dit boek niet te schrijven. ‘Oké oké, ik bedenk wel iets,’ hoorde ze zichzelf zeggen. Terwijl ze het gesprek afsloot, vroeg ze zich af wat dat in godsnaam moest zijn.

Geen tijd om daarover na te denken nu. In plaats daarvan vloog ze de wenteltrap af naar haar slaapkamer, stroopte haar spijkerbroek en truitje uit en stapte in haar loopkleden: een oude joggingbroek en